

EDINOST

Pred sestavo koncentracijske vlade.

Prezident predstavnik regent Aleksander zu sodelovanju vseh s rank v Vlad.

BELGRAD, 4. (Zakasnelo.) Tribuna je naša država, nakar bi se odločil, ali ostane kot poslanik v Parizu ali vstopi v politično življenje v domovini. V Belgradu je zbral okrog sebe nekatero mlade člane radikalne stranke, ki so zelo demokratičnega mišljanja in ti so zahtevali od njega, da nastopi proti Stojanu Protiću. Vesnič se je prepričal, da niso dan pogoj za njegovo politično delovanje v domovini ter se vrata v Pariz.

Regentova bolezna.

BELGRAD, 4. (Zakasnelo.) Regent Aleksander, ki je našljeno občel za influenzo, je že zapustil postajo, ne sme pa še iz sobe. Sprejemanje na dvor je odgovoren. Včeraj je počkal k sebi predsednika začasnega predstavninstva dr. Draža Pavlovića ter mu naložil dolžnost, da konferira z vsemi strankami glede sestave koncentracijskega kabinka. Regent je mnenja, da ima koncentracijska vlada izvesti vse v ustavotvorno skupštino. Dr. Pavlović je konfiriiral že s Protićem, Drinovićem in dr. Koroščem. Danes se konference nadaljuje.

BELGRAD, 5. (Zakasnelo.) Povodom pisma Njegovega Visočanstva regenta Aleksandra pogodbu Pavloviću je vprašal sodnik: »Pogodba poslanca opozicionalnega bloka, kučken viš je naredilo to poročilo. Odgovor se je glasil: »Sedaj pride nova orientacija, zato izgovorjava je velika beseda: vprašanje, kdo je za državno in narodno edinstvo? — Kazah samo tako se more tolmačiti misel regentovih besed. — Sedaj moramo igrat z odkritimi kartami. V pismu je izražena želja, da bi bile volitve svobodne in da bi se čelo resnično imenje naroda in da bi zakone, slednjene po parlamentu, prevedeli do svobode. Pismo je naredilo velik vtip. — Sodnik je vprašal: »Ali bo imel Pavlović v svoji misiji kaj uspeha? — Poslanec je odgovoril: »Uverjen sem, da bo imel uspeh, ker kažejo opozicija in vlada sedaj mnogo spremljivosti. Prizakujemo, da se sedaj doseže splošen sporazum.

Sklicanje parlementa?

BELGRAD, 5. (Zakasnelo.) Ako se med vladom in opozicijo doseže sporazum, bo vlada sklical parlement 15. februarja, sicer pa bi razpisala parlement.

Predsednik bosanske deželne vlade.

SARAJEVO, 9. »Jugoslavija« poroča, da je predsednik bosanske deželne vlade Stojanović došel v Sarajevo. Od tod se odpelje v Belgrad in se v nekaterih dneh vrne bržjone kot predsednik deželne vlade.

Albanci za Jugoslavijo.

BELGRAD, 9. Iz vseh krajev, kjer prebivajo Albanci, dohaja nepruhomna bržjavna in pismene izjave Albancev glede postopanja jugoslovenske vlade v albanskem vprašanju. V njih se govori o prijateljstvu in hvezenosti Albancev do Srbov in da sta ciba naroda skupno prelivala svoj kri proti skupnemu sovražniku. Zlasti se načaja, da Albanci ne bodo nikdar pozabili, da so bili Srbi glavni činitelji pri ustanovitvi albanske kneževine. Držanje jugoslovenske vlade, ki zagovarja pravice Albancev, bo stvorilo novo in večno vez med Jugoslavijo in albanskim narodom.

Ugrijavljeni arhivi.

BELGRAD, 9. Pravda javlja: Sodisce prve stopnje je odobrilo zaporno kazen za dr. Dražico, pri katerem so našli ugrabljenie zgodovinskih listin v zrsebeni arhiv bivšega ministarskega predsednika Novakovića.

Učitelstvo na učiteljicah.

BELGRAD, 9. Ministrstvo za presveto pripravlja ukaze glede nameštanja učiteljev na učiteljicah, ker so izpraznjena mesta.

Ruski begunci.

BELGRAD, 9. Naše oblasti se pripravljajo za sprejem ruskih beguncov iz Odese, ki pridejo preko Carigrada.

Proti oderuštvu.

SARAJEVO, 9. Pri tukajnjem policijskem ravnateljstvu se je ustavil urad za pobiranje oderuštva in na ugotovitev kon blaga.

Pogajanja s carigraskim patrijarhatom.

BELGRAD, 8. Dne 2. t. m. depoldne se je vršila seja ministrskega odseka radi pogajanj glede carigraskoga patrijarhata. V tej zadevi so nastale težkoce v vprašanju bosenskih občin.

Protestni shod v Ribnici.

LJUBLJANA, 9. Iz Ribnice poročajo: Tokaj se vršil 2. t. m. manifestacijski shod, ki ga je sklical tukajni okrajni odbor beguncev in izselencev v sporazumu z vsemi deželnimi organizacijami in strankami. Na shodu je bila sprejeta naslednja rezolucija: Na manifestacijskem zborovanju 2. februarja t. l. v Ribnici na Dolenskem zbrano prebivalstvo ribniške doline.

Dr. Vesnič se vráta v Pariz.

BELGRAD, 4. (Zakasnelo.) Glede našega dosedanjega poslanika v Parizu, Vesniča, pravi: »Beogradski Dnevnik«, da je prišel poslanik Vesnič v Belgrad, da sondira notranjo politiko

do, marveč da sebi reši posteno življenje. »Sinovi moji, je začel župnik blago, poležiš roko na Gubove rame, sposobnosti, da mu sem vas pozval. Bodite strpljivi!«

»Strpljivo je pianil Ilja. »A kako dolgo, častni gospod? Goli smo, bedni. Mari ne vidite, kako ljudstvo pada od gladu? Gospeske shrambe so polne; mi glojemo skorjo in moramo hraniti gospeske pse; in če je kako pse pojedino, je mora plačati kmet. Gospodki se nista načela, a pri nas le kaka mrva sena; a mi moramo hraniti gospesko živino, in če je kaka živinčica poginilo, je moramo plačati mil.«

A, čuje dalje, je nadaljeval Gubec, »kaj se je dogodilo danes! Tahu se je pokvarilo ti seder vina. Niti za kin! Naše dobro nam je tel. Naenkrat se je raznesel po vsem kraju glas, da nam dodo vina in kmetski ljudje naj pridejo s posodo na Stubičo; razloči je teme, tisoč veder ter zapovedal, da mora vsakdo za vasko vedro v osmih dneh plačati po tri tolarje! Gospod, za malko tni telarje, ko dobro vino stane le po eni tolarji! Ljudje so posneli, razlikali kalno Tahu vodo in niso

plačali. Ali, priši so Tahovi krvniki. Za vino so odigli iz hiš govedo, konje, perutino, vse, vse. Tako si je Tahu poplačal. Nakatero vasi se so upre. A na to so prišli bic, kol in vesala. Ohi, čemu molimo Boga? Cemu nas je mati redila? Cemu hodimo po tej zemlji? Pa da služimo njeni, ki nam trga srce iz prsi? Ne, ne, istokrat ne! Če ima pes zobe, macka kremlje, gavran kljun, da se branii: pa imamo mi razum kakor gospoda, imamo dušo in sreča kakor gospoda, imamo obrav po božji podobi kakor gospoda, a naš kmetni rod je starejši od gospodstva, in prado naš Adam je bil seljak. Nečemo v kredelj pod sekiro kot bik. Trpeli smo, prošli smo, obupavali, ali smo tudi misili in eno misleč brusili salke. Vsi hčemo na en en, v en grob, v en strolo. Mi nočemo služiti temu vrugu, pogaziti ga hočemo, ali sami nje; mi smo ljudje, kristjani, zahtevamo mi, življenja. Potrakli smo pri sedišču, Tahi nas je opelnil: potrakli smo pri banu, Tahi nas je streljal: potrakli smo pri kralju, Tahi nas je obeša; sedaj — pri krvi Jezusovi! — potrakmo z leženje postjo Begu na vrata. Saj menda ni tudi on izgubil srca?«

do, marveč da sebi reši posteno življenje. »Sinovi moji, je začel župnik blago, poležiš roko na Gubove rame, sposobnosti, da mu sem vas pozval. Bodite strpljivi!«

»Strpljivo je pianil Ilja. »A kako dolgo, častni gospod? Goli smo, bedni. Mari ne vidite, kako ljudstvo pada od gladu? Gospeske shrambe so polne; mi glojemo skorjo in moramo hraniti gospeske pse; in če je kako pse pojedino, je mora plačati kmet. Gospodki se nista načela, a pri nas le kaka mrva sena; a mi moramo hraniti gospesko živino, in če je kaka živinčica poginilo, je moramo plačati mil.«

A, čuje dalje, je nadaljeval Gubec, »kaj se je dogodilo danes! Tahu se je pokvarilo ti seder vina. Niti za kin! Naše dobro nam je tel. Naenkrat se je raznesel po vsem kraju glas, da nam dodo vina in kmetski ljudje naj pridejo s posodo na Stubičo; razloči je teme, tisoč veder ter zapovedal, da mora vsakdo za vasko vedro v osmih dneh plačati po tri tolarje! Gospod, za malko tni telarje, ko dobro vino stane le po eni tolarji! Ljudje so posneli, razlikali kalno Tahu vodo in niso

plačali. Ali, priši so Tahovi krvniki. Za vino so odigli iz hiš govedo, konje, perutino, vse, vse. Tako si je Tahu poplačal. Nakatero vasi se so upre. A na to so prišli bic, kol in vesala. Ohi, čemu molimo Boga? Cemu nas je mati redila? Cemu hodimo po tej zemlji? Pa da služimo njeni, ki nam trga srce iz prsi? Ne, ne, istokrat ne! Če ima pes zobe, macka kremlje, gavran kljun, da se branii: pa imamo mi razum kakor gospoda, imamo dušo in sreča kakor gospoda, imamo obrav po božji podobi kakor gospoda, a naš kmetni rod je starejši od gospodstva, in prado naš Adam je bil seljak. Nečemo v kredelj pod sekiro kot bik. Trpeli smo, prošli smo, obupavali, ali smo tudi misili in eno misleč brusili salke. Vsi hčemo na en en, v en grob, v en strolo. Mi nočemo služiti temu vrugu, pogaziti ga hočemo, ali sami nje; mi smo ljudje, kristjani, zahtevamo mi, življenja. Potrakli smo pri sedišču, Tahi nas je opelnil: potrakli smo pri banu, Tahi nas je streljal: potrakli smo pri kralju, Tahi nas je obeša; sedaj — pri krvi Jezusovi! — potrakmo z leženje postjo Begu na vrata. Saj menda ni tudi on izgubil srca?«

do, marveč da sebi reši posteno življenje. »Sinovi moji, je začel župnik blago, poležiš roko na Gubove rame, sposobnosti, da mu sem vas pozval. Bodite strpljivi!«

»Strpljivo je pianil Ilja. »A kako dolgo, častni gospod? Goli smo, bedni. Mari ne vidite, kako ljudstvo pada od gladu? Gospeske shrambe so polne; mi glojemo skorjo in moramo hraniti gospeske pse; in če je kako pse pojedino, je mora plačati kmet. Gospodki se nista načela, a pri nas le kaka mrva sena; a mi moramo hraniti gospesko živino, in če je kaka živinčica poginilo, je moramo plačati mil.«

A, čuje dalje, je nadaljeval Gubec, »kaj se je dogodilo danes! Tahu se je pokvarilo ti seder vina. Niti za kin! Naše dobro nam je tel. Naenkrat se je raznesel po vsem kraju glas, da nam dodo vina in kmetski ljudje naj pridejo s posodo na Stubičo; razloči je teme, tisoč veder ter zapovedal, da mora vsakdo za vasko vedro v osmih dneh plačati po tri tolarje! Gospod, za malko tni telarje, ko dobro vino stane le po eni tolarji! Ljudje so posneli, razlikali kalno Tahu vodo in niso

plačali. Ali, priši so Tahovi krvniki. Za vino so odigli iz hiš govedo, konje, perutino, vse, vse. Tako si je Tahu poplačal. Nakatero vasi se so upre. A na to so prišli bic, kol in vesala. Ohi, čemu molimo Boga? Cemu nas je mati redila? Cemu hodimo po tej zemlji? Pa da služimo njeni, ki nam trga srce iz prsi? Ne, ne, istokrat ne! Če ima pes zobe, macka kremlje, gavran kljun, da se branii: pa imamo mi razum kakor gospoda, imamo dušo in sreča kakor gospoda, imamo obrav po božji podobi kakor gospoda, a naš kmetni rod je starejši od gospodstva, in prado naš Adam je bil seljak. Nečemo v kredelj pod sekiro kot bik. Trpeli smo, prošli smo, obupavali, ali smo tudi misili in eno misleč brusili salke. Vsi hčemo na en en, v en grob, v en strolo. Mi nočemo služiti temu vrugu, pogaziti ga hočemo, ali sami nje; mi smo ljudje, kristjani, zahtevamo mi, življenja. Potrakli smo pri sedišču, Tahi nas je opelnil: potrakli smo pri banu, Tahi nas je streljal: potrakli smo pri kralju, Tahi nas je obeša; sedaj — pri krvi Jezusovi! — potrakmo z leženje postjo Begu na vrata. Saj menda ni tudi on izgubil srca?«

do, marveč da sebi reši posteno življenje. »Sinovi moji, je začel župnik blago, poležiš roko na Gubove rame, sposobnosti, da mu sem vas pozval. Bodite strpljivi!«

»Strpljivo je pianil Ilja. »A kako dolgo, častni gospod? Goli smo, bedni. Mari ne vidite, kako ljudstvo pada od gladu? Gospeske shrambe so polne; mi glojemo skorjo in moramo hraniti gospeske pse; in če je kako pse pojedino, je mora plačati kmet. Gospodki se nista načela, a pri nas le kaka mrva sena; a mi moramo hraniti gospesko živino, in če je kaka živinčica poginilo, je moramo plačati mil.«

A, čuje dalje, je nadaljeval Gubec, »kaj se je dogodilo danes! Tahu se je pokvarilo ti seder vina. Niti za kin! Naše dobro nam je tel. Naenkrat se je raznesel po vsem kraju glas, da nam dodo vina in kmetski ljudje naj pridejo s posodo na Stubičo; razloči je teme, tisoč veder ter zapovedal, da mora vsakdo za vasko vedro v osmih dneh plačati po tri tolarje! Gospod, za malko tni telarje, ko dobro vino stane le po eni tolarji! Ljudje so posneli, razlikali kalno Tahu vodo in niso

plačali. Ali, priši so Tahovi krvniki. Za vino so odigli iz hiš govedo, konje, perutino, vse, vse. Tako si je Tahu poplačal. Nakatero vasi se so upre. A na to so prišli bic, kol in vesala. Ohi, čemu molimo Boga? Cemu nas je mati redila? Cemu hodimo po tej zemlji? Pa da služimo njeni, ki nam trga srce iz prsi? Ne, ne, istokrat ne! Če ima pes zobe, macka kremlje, gavran kljun, da se branii: pa imamo mi razum kakor gospoda, imamo dušo in sreča kakor gospoda, imamo obrav po božji podobi kakor gospoda, a naš kmetni rod je starejši od gospodstva, in prado naš Adam je bil seljak. Nečemo v kredelj pod sekiro kot bik. Trpeli smo, prošli smo, obupavali, ali smo tudi misili in eno misleč brusili salke. Vsi hčemo na en en, v en grob, v en strolo. Mi nočemo služiti temu vrugu, pogaziti ga hočemo, ali sami nje; mi smo ljudje, kristjani, zahtevamo mi, življenja. Potrakli smo pri sedišču, Tahi nas je opelnil: potrakli smo pri banu, Tahi nas je streljal: potrakli smo pri kralju, Tahi nas je obeša; sedaj — pri krvi Jezusovi! — potrakmo z leženje postjo Begu na vrata. Saj menda ni tudi on izgubil srca?«

do, marveč da sebi reši posteno življenje. »Sinovi moji, je začel župnik blago, poležiš roko na Gubove rame, sposobnosti, da mu sem vas pozval. Bodite strpljivi!«

»Strpljivo je pianil Ilja. »A kako dolgo, častni gospod? Goli smo, bedni. Mari ne vidite, kako ljudstvo pada od gladu? Gospeske shrambe so polne; mi glojemo skorjo in moramo hraniti gospeske pse; in če je kako pse pojedino, je mora plačati kmet. Gospodki se nista načela, a pri nas le kaka mrva sena; a mi moramo hraniti gospesko živino, in če je kaka živinčica poginilo, je moramo plačati mil.«

A, čuje dalje, je nadaljeval Gubec, »kaj se je dogodilo danes! Tahu se je pokvarilo ti seder vina. Niti za kin! Naše dobro nam je tel. Naenkrat se je raznesel po vsem kraju glas, da nam dodo vina in kmetski ljudje naj pridejo s posodo na Stubičo; razloči je teme, tisoč veder ter zapovedal, da mora vsakdo za vasko vedro v osmih dneh plačati po tri tolarje! Gospod, za malko tni telarje, ko dobro vino stane le po eni tolarji! Ljudje so posneli, razlikali kalno Tahu vodo in niso

plačali. Ali, priši so Tahovi krvniki. Za vino so odigli iz hiš govedo, konje, perutino, vse, vse. Tako si je Tahu poplačal. Nakatero vasi se so upre. A na to so prišli bic, kol in vesala. Ohi, čemu molimo Boga? Cemu nas je mati redila? Cemu hodimo po tej zemlji? Pa da služimo njeni, ki nam trga srce iz prsi? Ne, ne, istokrat ne! Če ima pes zobe, macka kremlje, gavran kljun, da se branii: pa imamo mi razum kakor gospoda, imamo dušo in sreča kakor gospoda, imamo obrav po božji podobi kakor gospoda, a naš kmetni rod je starejši od gospodstva, in prado naš Adam je bil seljak. Nečemo v kredelj pod sekiro kot bik. Trpeli smo, prošli smo, obupavali, ali smo tudi misili in eno misleč brusili salke. Vsi hčemo na en en, v en grob, v en strolo. Mi nočemo služiti temu vrugu, pogaziti ga hočemo, ali sami nje; mi smo ljudje, kristjani, zahtevamo mi, življenja. Potrakli smo pri sedišču, Tahi nas je opelnil: potrakli smo pri banu, Tahi nas je streljal: potrakli smo pri kralju, Tahi nas je obeša; sedaj — pri krvi Jezusovi! — potrakmo z leženje postjo Begu na vrata. Saj menda ni tudi on izgubil srca?«

do, marveč da sebi reši posteno življenje. »Sinovi moji, je začel župnik blago, poležiš roko na Gubove rame

